

РЕШЕНИЕ

№ 5225

гр. София, 28.07.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 11.06.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3522** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на В. В. Н. срещу решение № 104 от 13.03.2014г. по преписка № 215/2011г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Петчленен разширен специализиран заседателен състав. Ответникът, чрез процесуалния си представител, както и заинтересованите страни (ЗС) А. С. В. и Е. Г. Д. оспорват жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и представените доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок, от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството пред КЗД е образувано по жалба вх. № 44-00-2739 / 18.07.2011г. подадена от В. В. Н. срещу А. С. В., в качеството му на главен редактор на в. „Навигатор“ и Е. Г. Д. – управител на в. „Навигатор“, с изложени оплаквания за по-неблагоприятно третиране на основата на признак „лично положение“ и „етническа принадлежност“. Жалбоподателят посочил пред КЗД, че на 28.05.2010г. сключил споразумение с Прокуратурата – [населено място] за решаване на дело по ДП № 861/2010 година, при условията и реда на чл.381 и следващите от НПК, а на 10.06.2010г. във вестник „Навигатор“ излязла статия, озаглавена „Условна присъда за

циганин, ограбил д-р В.“ в брой 22 от 10.06.2010г. В статията били изложени обстоятелства, които жалбоподателя намерил за „позорни“ и засягащи неговата „чест и лично достойнство“, като той бил наречен „циганин“ и „криминално проявен с множество кражби в досието“, които определения жалбоподателя отхвърлил като „неистински“.

ЗС А. С. В., в качеството му на главен редактор на в. „Навигатор“ и Е. Г. Д. – управител на в. „Навигатор“ били обвинени от жалбоподателя, че чрез посочената статия разделяли населението на расов признак и етническа принадлежност и подбуждали към дискриминация спрямо него.

На същото основание, във Врачански районен съд (РС) е постъпила тѣжба от жалбоподателя, по която било образувано наказателно производство. С представената по делото присѣда № 88/05.07.2011г. по н.ч.х.д. № 1110 / 2010г. по описа на РС Враца, подсъдимите А. С. В. и Е. Г. Д. били признати за невиновни, като съдът отхвърлил изцяло предявения граждански иск като неоснователен и недоказан. Със свое решение № 116/18.10.2011г. Врачански окръжен съд потвърдил тази присѣда.

В хода на производството пред КЗД са били изискани становища от посочените от жалбоподателя ответни страни. ЗС Е. Г. Д., посочена като ответник по жалбата и в качеството ѝ на управител на вестник „Навигатор“ е представила писмен отговор до Комисията под вх. № 44-00-1709 от 27.04.2012г., в който е заявила, че публикуваният материал във вестник „Навигатор“ в бр. 22 от 10.06.2010г. е „по данни на официалния бюлетин на МВР – В. от 16.03.2010г. и 17.03.2010г.“, поради което е счела, че подадената жалба от В. Н. е била неоснователна.

Втората ответна страна в производството – ЗС А. С. В., в качеството му на главен редактор в същия вестник, е застъпил мнението, че жалбата в значителна степен е била извън компетентността на КЗД, а в частта, в която е била действително от нейната компетентност, е било възможно да се приеме, че е юридически необоснована и производството е следвало да бъде прекратено.

В своя допълнителна молба с вх. № 44-00-1963/10.05.2013г. по описа на Комисията, жалбоподателят оспорил изцяло становището, като заявил, че същото е неоснователно, формално и необосновано. Заявил още, че записаното в статията, че е „криминално проявен“, „с множество кражби в досието му“, в момента на тиражирането на статията не е отговаряло на истината.

Въз основа на събраните доказателства комисията приела, че жалбата е била допустима с оглед сезирането на административния орган в срок по чл.50 от ЗЗДискр. и приела за установена от фактическа и правна страна, че оплакването е неоснователно. В подкрепа на своето решение, КЗД изложила следните доводи:

Твърдението на жалбоподателя, че отразената информация във вестник „Навигатор“ не отговаряла на истината, а именно: „Задигнатите пари били намерени във фургон, в който живее В.. Извършителят на кражбата е от ромски произход. Р. е във В., от години се подвизавал във В.. Мъжът е криминално проявен, с множество кражби в досието“, позовавайки се на Информационен бюлетин на МВР /приложен към

преписката/, КЗД с оглед на така установеното, не намерила неточност при отразяване на информацията по случая във вестник „Навигатор“. В производството се установило по безспорен начин, че записаната информация в статията отговаряла напълно на отразената и описана в информационния бюлетин на МВР.

Относно довода на жалбоподателя, че така отразената информация е била „позорна“ за него и с така изложените обстоятелства са били засегнати „неговата чест и неговото лично достойнство“, съставът счел, че възприеманото на написаното в статията от него е субективно и в никакъв случай тази негова лична нагласа не е представлявала основание да се приеме, че наистина е било налице накърняване на неговите права или доброто му име, което представлява нарушение на закон, подлежащо на санкция или неравно третиране по смисъла на ЗЗД..

В своята жалба до КЗД, В. Н. за явил, че „...така изложеното в статията обстоятелство, че съм циганин, че живея във фургон и че съм криминално проявен с множество кражби в досието ми, са позорни за мен. Със същите са засегнати моята чест и лично достойнство и същите са неистински“.

КЗД приела за установено, че по същество оплакванията на жалбоподателя не е било възможно да бъдат квалифицирани като претенция за проява на дискриминация по смисъла на чл.5 от ЗЗД, във връзка с §1 т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗД. В контекста на оплакванията, които били изнесени пред комисията, съставът счел, че в рамките на компетентността ѝ е въпросът, свързан предимно с неговия етнос и дали това заглавие е представлявало дискриминация по смисъла на чл.5 от ЗЗД във връзка с §1 т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗЗД, според който „тормоз“ е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл.4, ал.1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда за него.

С оглед принципа за разпределение на доказателствената тежест в производството по защита от дискриминация, на основание чл.9 от ЗЗД, жалбоподателят е бил длъжен да представи доказателства относно заявените факти, въз основа на които да може да се направи обоснован извод, че е била налице дискриминация и едва след това, посочената ответна страна е била задължена да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Съставът приел за установено, че в настоящия случай не са се събрали такива доказателства в подкрепа на факти, от които да може да се направи извод, че е била налице дискриминация. Жалбоподателят не е представил доказателства в подкрепа на своето твърдение, че са били накърнени неговата чест и достойнството му с така написаното в статията или, че е била създадена за него застрашителна, враждебна, обидна среда.

КЗД счела, че така написаните факти не били опозоряващи. Те не въздействали отрицателно на читателя и нямали опозоряващ ефект за личността жалбоподателя. Най-важното в случая според състава било, че всички написани факти разкриващи личността на жалбоподателя били истина.

Вземайки предвид всички горепосочени факти и доказателства, КЗД установила, че ЗС А. С. В. и Е. Г. Д. не били извършили дискриминация по признаците „етническа принадлежност“ и „лично положение“, оставила без уважение жалбата на В. Н. и препоръчала на А. С. В. и Е. Г. Д. да спазват изискванията за морал и етика, правото на неприкосновеност на личността и да избягват противопоставянето на различните групи от обществото на база етнически произход или друг признак, с оглед недопускане на нетърпимост или противопоставяне помежду им.

В подадената жалба с вх. № 8673/27.03.2014г., жалбоподателят твърди, че оспореното с настоящата жалба решение като административен акт е постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, противоречие с приложимите материалноправни норми и при нарушаване целта на Закона за защита от дискриминация.

Предвид гореизложените факти и доказателства, събрани от Комисията за защита срещу дискриминацията и като провери законосъобразността на акта по реда на чл. 168 АПК съдът в настоящия състав намира, че тези доводи са неоснователни. Решението е издадено от компетентен орган и в установената форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила; същото е и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Не се подкрепя от доказателствата по делото твърдението на жалбоподателя, че е бил дискриминиран от ЗС на основата на признаците „лично положение“ и „етническа принадлежност“. От данните по делото и от подадената жалба против решението на КЗД, биха могли да се изведат три твърдения, които жалбоподателят е посочил като уронващи неговото име и престиж в обществото – посоченото в статията на вестник „Навигатор“ наличие на криминално досие, местопребиваването му и начинът, по който е изписано заглавието на статията, а именно споменаването на обстоятелството, че жалбоподателят е от ромски произход. Последните две твърдения съдът в настоящия състав не приема за необходима предпоставка да уважи жалбата, тъй като нито обръщението „циганин“, нито обстоятелството, че жалбоподателят живее във фургон, не обосновават отрицателния извод на пострадалия. Доколкото обръщението „циганин“ по смисъл е синоним на думата ром, от какъвто произход е В. Н., въпрос на лична преценка е, дали това обръщение е унижително за честта и достойнството му. Посочването на етническата принадлежност на извършителя на престъплението в случая е написано с оглед информираността на читателите. Така написано, заглавието не предизвиква негативно отношение у читателя към извършителя поради неговия етнос. Статията е представена по делото и акцентът както в заглавието, така и в съдържанието е върху постановената присъда.

Наред с това, следва да се вземе предвид и обстоятелството, че очевидно изданието не в частност спрямо жалбоподателя, но и по отношение на други лица използва по-агресивен речник – съседната статия е озаглавена „Изкуфял дъртак простреля дете, брало череша“, пак там започва статия със заглавие „Нов обир като на кино ...“. Доколко тези изрази са уместни в печатно издание, е въпрос на преценка, която не е свързана със съществуването или не на дискриминация. Също така, несъгласието или неодобрението на публикация в медиите само по себе си не може да се счита проява

на дискриминация. Гарантираното право на свободна изява на мнение (съответно – разпространение на информация) в печата да бъде ограничавано на това само основание, че то не се харесва на друго лице. Нормите, гарантиращи закрила срещу дискриминацията, нямат този смисъл и цел. Не може да се приеме, че под страх от санкция следва да бъде ограничавана свободата на печата, тъй като то не съответства на друго мнение. В своята практика Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) е възприел, че: „Свободата на словото е една от основите на демократичното общество, едно от най-важните условия за неговото развитие и за развитието на всеки човек. Според чл. 10, т. 2, тя се прилага не само към "информация" или "идеи", които се възприемат благосклонно или на които се гледа като на безвредни или с безразличие, но също и към такива, които засягат, шокират или смуцават държавата или която и да е част от населението. Такива са изискванията на плурализма, толерантността и ширококомислието, без които няма "демократично общество"; така, в решение от 07.12.1976 г. по дело Х. срещу О. кралство; решение от 25.05.1998 г. по делото Социалистическата партия и други срещу Т. (т.41).

Иначе казано, толерантността към различия и закрилата на основните свободи не предпоставят задължение на едно лице или група лица да изказват само мнения, които биха били одобрени от всички останали или конкретно лице. Аналогично, по същите съображения легалните определения на „тормоз” и „подбуждане към дискриминация” не следва да бъдат тълкувани разширително. Ето защо, съдът в настоящия състав приема, че при възникнала колизия между две в равна степен защитени свободи, ограничаването (независимо от формата) на една от тях от страна на държавен орган може да бъде предприето само при несъмнени доказателства, че такава мярка е необходима за закрилата на другата свобода, която е била съществено засегната. Подобни доказателства в случая липсват. Не се представиха доказателства, подкрепящи заявеното от жалбоподателя, че така записаното е рефлектирало отрицателно върху неговата личност, репутация или, че е навредило по някакъв начин на неговия личен и обществен живот. Неблагоприятните субективни усещания, които жалбоподателят твърди да е изживял, няма данни да са произтекли от проява на дискриминация, нито сами по себе си се явяват доказателство за такава.

Неоснователно е и твърдението на жалбоподателя, че автора на статията във вестник „Навигатор“ е направил обществено достояние неверен факт, а именно, че В. Н. е криминално проявен. Видно от представения препис на цитираното решение № 116/18.10.2011г. на Врачанския окръжен съд, последният е установил от представените пред него свидетелство за съдимост на жалбоподателя, че той е осъждан за извършено престъпление по чл.195, ал. 1, т.4, пр.2 вр. чл.194, ал.1 НК, като са отбелязани и водените досъдебни производства.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. Н., с ЕГН [ЕГН], против решение № 104 от 13.03.2014г. на Петчленен разширен специализиран заседателен състав, постановено

по преписка № 215/2011г. по описа на Комисията за защита от дискриминация.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: